

Στήριξτε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἶτε διὰ λόγου εἶτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 19 Ὀκτωβρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ἔτος Ζ'". Ἀριθ. —166—Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—"Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 "Ἐξωτερικοῦ: "Ἐξάμ. δολ. 2.—"Ἐτησίᾳ δολ. 4
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

Ο Ο.Η.Ε. ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

Ο Ο.Η.Ε. τρία γράμματα, ποὺ ἐνσαρκώνουν ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς ἀνθρωπότητος, ὅλους τοὺς πόθους καὶ ὅλας τὰς νοσταλγίας. Ο.Η.Ε. τρία γράμματα, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ἓνα Ὀργανισμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ο ἄνθρωπος ἐστήριξε τὸ ὠραιότερον ὄνειρον του, τὸ ὄνειρον τῆς εἰρήνης. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ μέγας αὐτὸς δυναμιστὴς τῆς ἀσφαλείας του, ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκτρότατον θῦμα τῆς καταιγίδος, ἀφοῦ περιδεῆς διηλθε τὰ πεδία τῶν συγκλονιστικωτέρων συγκρούσεων τοῦ μίσους του, περισυνέλεξε κείμενα ἐρείπια καὶ ἐκαλλώπισε ἐξ αὐτῶν τὸ μνημεῖον τῆς ἐποχῆς του. Τὸ ὠνόμασε Ο.Η.Ε. (Ὀργανισμόν Ἠνωμένων Ἐθνῶν) καὶ ἐσκέφθη ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ πανυψηλοῦ αὐτοῦ Μνημείου. «Τώρα πλέον θὰ δύναμαι νὰ λύω τὰς διαφοράς μου ἄνευ τῶν ὅπλων, μὲ τὴν δύναμιν τῆς λογικῆς, τῆς κατανοήσεως» τώρα θὰ καταστήσω τὴν εἰρήνην μόνιμον κάτοικον τοῦ πλανῆτου μας καὶ θὰ ἱδρῶ χάριν αὐτῆς περικαλέστατον Ναόν. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ ἀνεγερθὲν μετὰ τὸν ἀπαισιώτερον πόλεμον τῆς ἱστορίας θὰ συνετίζη τὰς γενεὰς νὰ ἀποφεύγουν τὰς φρικαλεότητες τῶν συγκρούσεων». Τὴν γαλήνην τοῦ ὁνείρου διατράξε ἕνας ἰσχυρὸς σεισμός. Ἦτο ἡ πειραματικὴ ἔκρηξις τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας! Ἐταράχθη ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸ μνημεῖον παρέμεινεν εἰς τὴν θέσιν του! Εὐτυχῶς!

Ἀλλὰ ἅς διαθέσωμεν καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Μνημείου αὐτοῦ ὀλίγους στοχασμούς. Δύνανται αὐτὰ τὰ τρία εὐλογημένα γράμματα Ο.Η.Ε. νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Δύνανται νὰ ἐπιδράσουν τόσον βαθέως ἐπὶ τῆς ζωῆς των, ὥστε νὰ κατευθύνουν τὰς σκέψεις των ριζικῶς καὶ μόνιμῶς πρὸς τὴν ἁρμονίαν, τὸ κάλλος, τὴν εἰρήνην; Ἐὰν ἡ εἰρήνη ἐξαρτᾶται μόνον ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐπιφανειακὴν ρύθμισιν τῶν διεθνῶν καὶ πανανθρωπίνων προβλημάτων, τότε ἀσφαλῶς δύναται. Ἡ εἰρήνη ὅμως εἶναι ἀποτέλεσμα, εἶναι συνέπεια πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, ψυχικῆς ἀναστάσεως, ἠθικῆς προσεγγί-

σεως πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ εἰρήνη ὡς συγκεκριμένη ἐκδήλωσις τῆς ψυχικῆς μεταστροφῆς, τῆς ἀρετῆς, εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ὅμως τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀνέρχεται ἡ δυσσομία τῶν βρωμερῶν παθῶν. Συμπλέγματα λαβυρινθώδη συνέθλιψαν τὴν ἀρετὴν. Σκάνδαλα καὶ κακοήθειαι περιβεβλημένα τὴν φαινάκην τῆς ὑποκρισίας ἐπεβλήθησαν ὡς θεσμοί. Καὶ τὸ ἀπαισιώτερον ὁ Γλυκὺς Ναζωραῖος, πλανᾷται εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν τοῦ εικοστοῦ αἰῶνος, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀνεύρῃ ἀνάπαυσιν ἐπὶ τοῦ «χριστιανικωτάτου» (!) πλανῆτου μας. Διώκεται ἀπὸ τὴν ἐπίσημον ἀνηθικότητα! Διώκεται ἀπὸ τὰς ἐπίσημους Κυβερνήσεις! Διώκεται ἀπὸ τοὺς λαοὺς! Διώκεται ἀπὸ τὴν Νεολαίαν! Διώκεται ἀπὸ τὰ μοναστήρια! Διώκεται ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους του καὶ τὸν κληρὸν του! Διώκεται ὁ Ἀρχὼν καὶ θεμελιωτὴς τῆς εἰρήνης! Πῶς λοιπὸν ἡ εἰρήνη νὰ δυνηθῇ νὰ ἐγκατασταθῇ μόνιμῶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅταν ὁ ἄρχων καὶ πατὴρ τῆς εἰρήνης εἶναι ὁ Μέγας ἐξόριστος τοῦ ἀποστάτου ἀνθρώπου;

Ὡ Δυστυχῶς! τὴν εἰρήνην δὲν τὴν ἐξασφαλίζουν ὅργανοι καὶ γράμματα, ἀλλὰ ζωὴ καὶ Μετανοία.

Πανηγυρίζομεν τὴν ἐπέτειον τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἡδονὴν μιᾶς ἐλπίδος νὰ διατρέχῃ τὰς ψυχὰς μας! Οἱ ὀφθαλμοὶ μας ὕψαινομενοι συλλαμβάνουν τὸ θέαμα τοῦ θριάμβου τῆς εἰρήνης, τὰ χεῖλη μας ψελλίζουν τὰς ὠραιότατας εὐχάς. Ἡ εὐτυχία μας ὅμως περιορίζεται ἕως ἐδῶ, διότι δὲν στηρίζομεν στὴν «πίστι ἐπάνω τὴν ἐλπίδα»!

Φίλε ἀναγνώστα

Ἡ εἰρήνη εἶναι κατόρθωμα ἐναρέτου ζωῆς, τῶν ἀτόμων, τῶν ἐθνῶν, τῶν κοινωνιῶν. Εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἐπιστέφουσα τὴν καλωσύνην, τὴν ἀγάπην. Κρίνε τὰ πράγματα ἐκ τοῦ ἐαυτοῦ σου καὶ σκέψου. Εἶναι πάντοτε καιρὸς. Ἐφ' ὅσον ἐπικρατεῖ μία ἀνακωχὴ (διότι αὐτὸ σημαίνει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάλεκτον ἡ λέξις εἰρήνη) ἀγωνίσου διὰ τὴν εἰρηνεύσιν μετὰ τῆς συ-

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί,

ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται»

Ἐνα ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ἰδανικά τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἶναι ἡ εἰρήνη. Ἡ πρακτικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ὁραίου αὐτοῦ ἰδανικοῦ ἀναφέρεται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὰς σχέσεις μας πρὸς τὸν Θεόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὰς σχέσεις μας μεταξὺ τῶν συνανθρώπων μας. Δὲν ὑπάρχει ὁριζότερον πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ νὰ αἰσθανώμεθα τὴν συνείδησιν μας ἡρεμον, νὰ ἔχωμεν τὴν δύναμιν νὰ βλέπωμεν τὸν Θεὸν εἰς τὰ βάθη τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου. Νὰ βαδίζωμεν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας μετὰ τὴν βαθυτάτην συναίσθησιν τῆς φιλίας Ἐκείνου. Τὴν εἰρήνην αὐτὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ διαταράσσει ἡ ἁμαρτία. Τότε τὴν θέσιν τῆς καταλαμβάνει ἡ ἀγωνία, ἡ μελαγχολία, ὁ ὕπνος μας διακόπτεται ἀπὸ τὰς ἐκνευριστικὰς ἀνησυχίας καὶ ἡ ζωὴ ἐξ αἰτίας τῆς τεταραγμένης αὐτῆς συνειδήσεως δὲν εἶναι πλέον εὐχάριστος, δὲν μειδιά. Ὁ φρουρὸς τῆς εἰρήνης αὐτῆς εἶναι ἡ ἐπαγρύνησις τῆς συνειδήσεως μας. Θὰ πρέπει κατὰ τὴν προσπάθειαν μας αὐτὴν νὰ ἀποφύγωμεν δύο ἄκρα. Τὸ πρῶτον καὶ ἐπικίνδυνον ἄκρον εἶναι νὰ δικαιολογοῦμεν ὅλας μας τὰς πράξεις εὐκόλως. «Ἐ δὲν πειράζει». «Νέος ἡμουν» «Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ», εἶναι φράσεις ποὺ δημιουργοῦν μίαν ἐλαστικὴν συνείδησιν, ἐτοίμην νὰ δικαιολογήσῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὰ ἀκόμη, ποὺ πρὸ ὀλίγου ἐθεώρει ἀποτρόπαια! Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὸ ἄκρον αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ καθιερώσωμεν μίαν αὐστηρότητα κατὰ τὴν κρίσιν τῶν πράξεων μας. Νὰ ζητοῦμεν τὸ ἀπόλυτον καὶ τὸ τέλειον εἰς τὰς πράξεις μας καὶ νὰ μὴ ἐπαναπαυώμεθα ἀπὸ μετριότητος καὶ συμβιβασμοῦς. Ἄλλο ἐξ Ἰσοῦ ἐπικίνδυνον ἄκρον εἶναι ἡ σχολαστικότης καὶ ἡ ἀμφιβολία καὶ τὴν κρίσιν τῶν πράξεων μας. Βασανίζομεθα διὰ πράγματα ὅχι μόνον ἐπουσιώδη, ἀλλὰ καὶ τελείως ξένα πρὸς τὴν χριστιανικὴν τελειότητα. Εἶναι αὐτὰ, ποὺ ἐξαφαντῇ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς «μωρὰς ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔριδας νομικὰς» καὶ διὰ τὰς ὁποίας εἶπε ὅτι εἶναι «ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαι». Τὰ ἀνευ ἀξίας αὐτὰ μικροζητήματα βασανίζουν τὴν συνείδησιν, ἀποβάλλουν τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς καὶ ἀπομακρύνουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς τελειότητος.

Τὰ δύο αὐτὰ ἄκρα εἶναι ἐξ Ἰσοῦ ἐπικίνδυνα καὶ φυγαδεύουν καὶ τὰ δύο ἐπιτυχῶς τὴν εἰρήνην. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἄκρον λείπει ἡ δύναμις καὶ τὸ θάρρος καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερον ἡ γνώσις καὶ ἡ διάκρισις. Διὰ νὰ ἀποσοβηθοῦν τὰ δύο αὐτὰ ἄκρα ἀπαιτεῖται μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Πατέρων, τῶν βίων τῶν Ἁγίων καὶ ἐπιμονή.

* *

Ἀλλὰ ἡ εἰρήνη πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ καὶ τὰς σχέσεις μας μετὰ τοὺς συνανθρώπους μας. Ἐγγύησις τῆς εἰρήνης αὐτῆς εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὑπάρχουν ὅμως

νειδήσεώς σου καὶ τοῦ Κυρίου. Ἀγωνίσου διὰ τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς πατρίδος σου. Νὰ εἶσαι δὲ βέβαιος ὅτι ἡ ἀφανὴς ἐργασία σου εὐλογουμένη ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἐνισχυομένη ὑπὸ ἀναριθμητῶν ἐργατῶν τῆς Ἀρετῆς, τοὺς ὁποίους γνωρίζει καὶ ἐνισχύει ὁ Κύριος, θὰ ἀποδώσῃ πλουσίους καρπούς.

περιπτώσεις εἰς τὴν ζωὴν μας κατὰ τὰς ὁποίας τὴν εἰρήνην μετὰ τοὺς συνανθρώπους μας, ἀντικαθιστᾷ ἡ μάχη, ἡ φιλονεικία, τὸ δικαστήριον. Τὸ αἷτιον θὰ ὀφείλεται ἢ εἰς ἡμᾶς ἢ εἰς τοὺς συνανθρώπους μας. Καὶ ἐφ' ὅσον ὀφείλεται εἰς ἡμᾶς πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ τὸ διορθώσωμεν. Ἐλυπήσαμεν τὸν ἀδελφόν μας; Ἐχομεν ἑρὸν καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ σφάλμα μας. Νὰ μὴ δῦν ὁ ἥλιος μετὸν παροξυσμὸν, συνιστᾷ ὁ Κύριος μας! Νὰ θριαμβεύῃ ἡ εἰρήνη! Μὰ ὅ... ἐγωῖσμός; Εἶναι καὶ αὐτὸ μία θυσία! Νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην καὶ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰς γενομένας ὕλικὰς ἢ ἡθικὰς ζημίας.

Ἀλλὰ ἔάν πταίῃ ὁ ἀδελφός μου; Καὶ τότε πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν διαλλαγὴν! Ὁ Κύριος μας εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὅρου ὁμιλίαν ἀπαιτεῖ ὅτι «ἐάν μνησθῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τί κατὰ σοῦ» νὰ ἐπιδιώξῃς τὴν ὁμόνοιαν, τὴν εἰρήνευσιν. Εἰς τὴν περιπτώσει μάλιστα αὐτὴν ἡ εἰρήνευσις εἶναι ἀνωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ δώρου, τοῦ θυσιαστηρίου! Εἶναι ὁ εὐγενέστερος ἡρωϊσμός νὰ ἔχωμεν τὴν δύναμιν νὰ καταπνίξωμεν καὶ αὐτὴν τὴν φωνὴν τοῦ συμφέροντος ἢ τοῦ δικαίου μας χάριν τῆς Εἰρήνης. «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί» λέγει ὁ Κύριος μας.

Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ σήμερον εἶναι τόσο πολυσύνθετος, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐκτεθῶσιν, ὅλαι αἱ δυνατὰς περιπτώσεις φιλονεικίας ἢ διαμάχης καὶ νὰ ὑποδειχθῶσιν ἀντιστοίχως οἱ τρόποι εἰρηνεύσεως. Ἀλλ' ὅσοι ἡ ζωὴ διαφεύγει τῶν πλυσίων τῆς τυποποιήσεως διότι κατευθύνεται πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως τῶν ἀνθρώπων. Πάντως ὅμως φρονοῦμεν, ὅτι ἡ ἀπλότης, ἡ γλυκύτης τῶν τρόπων, ἡ εὐγένεια, ἡ λεπτότης ἐξασφαλίζουν πάντοτε τὴν εἰρήνην. Ὁ γλυκομίλητος, ὁ ἀπλός, ὁ εὐγενικός, ὁ καλὸς ἔχει μεγαλύτερον κύκλον εἰρήνης ἀπὸ τὸν ἐγωϊστήν, τὸν ἀγενῆ, τὸν φιλόνηκον.

* *

Ὡραία ἀποστολὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ εἰρηνοποιοῦ. Δυὸ μαλλωμένοι, ποτὲ δὲν μποροῦν μετὰ ἡρεμίαν νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ συζητήσουν. Ὅσο καὶ ἀπλῆ νὰ εἶναι ἡ διαφορὰ τους, ὅταν πάρῃ θέσιν εἰς τὴν ψυχὴν τους ἡ προκατάληψις καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐπαφή. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ εὐγενικὴ μορφὴ τοῦ εἰρηνοποιοῦ ἐπιτυχάνει νὰ ἐπαφέρει τὴν γαλήνην εἰς δύο ψυχὰς. Δὲν ρίχνει «λάδι στὴ φωτιά». Δὲν μεταφέρει ἀδιακρίτως ὅ,τι ἀκούει ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον. Δὲν παρέχει ἐκδοῦλευσιν εἰς τὸν ἓνα ἐπὶ ζημίαν τοῦ ἰδανικοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐπαινεῖ, ἐκδέχεται στὸν ἓνα τὰ προτερήματα τοῦ ἄλλου. Τοὺς βεβαιώνει γιὰ τὶς ἀγαθὰς τοὺς προθέσεις, παρουσιάζει ἀναξίαν λόγου τὴν διαφορὰν, ποὺ τοὺς ἐχώριζε. Ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου διὰ τῆς προσευχῆς. Καὶ τέλος ἐξασφαλίζει συναντήσεις τῶν ἀντιδίκων καὶ πραγματοποιεῖ τὴν Εἰρήνην.

«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται». Παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένα! Πόσα διαζύγια θὰ εἶχαν ἀποφευχθῇ, πόσα δικαστήρια δὲν θὰ εἶχαν γίνει, πόσοι φόνοι θὰ εἶχαν προληφθῇ, ἂν κάποιος «εἰρηνοποιός» εἶχε προλάβει;

Χριστιανὲ καλεῖσαι νὰ συνεργασθῇς μετὰ τὸν Ἀρχόντα τῆς Εἰρήνης, διὰ τὴν Εἰρήνην, τὴν τόσοσὴν ποθητήν. Θὰ τὸ ἀρνηθῇς;

“ΚΑΙ ΙΔΩΝ ΑΥΤΗΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΠΛΑΧΝΙΣΘΗ ΕΠ’ ΑΥΤΗ”

Καταπληκτικὸν τὸ θαῦμα τοῦ Σωτῆρος. Συντριβὴ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς! Ἐπιβεβαίωσις τῆς ὑψίστης ἀληθείας, τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς! Ἀπόδειξις τῆς ὑπερνίκης ἀδθεντίας τοῦ Σωτῆρος. Λιτάσσει «Νεανίσκα σοὶ λέγω ἐγέρθητι» καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Δ' γῆς του καταπληκτικὸν «καὶ ἀνεκάθησεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν». Τὴν θρηνεῖτε ὡς ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν προσφιλῶν νεκρῶν σας; Δὲν ἐχάθησαν! Κάπου εἰς τοὺς ἀπεράντους κόσμους τῆς αἰωνιότητος, σὰς ἀναμένουν! Τὴν ἀμφιβάλλετε οἰκτροὶ δοῦλοι τοῦ ὀρθολογισμοῦ, διὰ τὴν Θεότητα τοῦ Σωτῆρος; Ποῖος δύναται νὰ ἐπιτάσῃ μετὰ τοσοῦτου κύρους; Ποῖος δύναται ἅψ' ἑαυτοῦ νὰ ἀνιστᾷ νεκρούς; Δὲν πρόκειται νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον ἅψ' ἑαυτοῦ καταπλήσσει ἐκθαμβωτικῶς. Ἡ σκέψις μας αὐτὴν τὴν στιγμὴν προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ κίνητρον τοῦ θαύματος! Ποῖον αἶσθημα ἀνεμόχλευσε τὴν φιλόστοργον Καρδίαν τοῦ Αὐτρωτοῦ; Ὡ! τὸ κίνητρον τοῦ θαύματος ὑπῆρξε τὸ εὐγενέστον συναῖσθημα! ἡ ὠραιότερα ἐκφρασίς τῆς Ἀγάπης. «Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαχνίσθη». Ἐσπλαχνίσθη! Ἐννοίωσεν συμπόνοια! Συμπόνοια! ἡ κατανόησις τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως τοῦ ἄλλου Συμπόνοια! ἡ φιλάδελφος συμμετοχὴ εἰς τὰ δράματα τοῦ πλησίον! Συμπόνοια! ὁ Σεβασμὸς τοῦ ἄλλου.

Δὲν ἔχει καμμιά σχέσις ἡ συμπόνοια μὲ τὴν ἀλαζονικὴ συμπεριφορὰ μας, ποὺ συνήθως τραυματίζει τὴν ἀνθρώπινην ἀξιοπρέπεια. Αὐτὸ εἶναι ἕνας ἐγωϊσμός, ἕνας τιποτένιος ἐγωϊσμός! Ἐνὰ τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ἐννοίωσεν ὁ Κύριός μας, ὅταν ἐσπλαχνίσθη τὴν χήραν τῆς Ναὶν. Ἐκεῖνος ποὺ συμπονᾷ αἰσθάνεται λύπη γιὰ τὸ πάθημα τοῦ πλησίον. Ἀλλὰ καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ πανηγυρίσῃ γιὰ τὴν χαρὰ του. Πολλὰς φορὰς ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ εἶναι γενναῖος, ὅταν δυστυχῇ ὁ ἄλλος, ὅταν τὸν βλέπῃ νὰ προσδεύῃ κάποιον σαρὰν τρώγει τὰ σπλάχνα του! Εἶναι ὁ φθόνος.

Ἡ συμπόνοια ὅμως εἶναι ἕνα ἄγνόν αἶσθημα ἀγάπης, μιὰ εὐγενικὴ ἐκδήλωσις τοῦ Ἀλτρουϊσμοῦ.

Συμπόνοια δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ ἐκεῖνος, ποὺ

εἶναι κλεισμένος στὸν ἑαυτό του καὶ ζῇ μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ὅσο περισσότερο φωτισμένη εἶναι ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τόσο ἐντονώτερο γίνεται τὸ αἶσθημα τῆς συμπόνοιας. Δυστυχία μας, ἂν δὲν στολίξῃ τὴν ψυχὴν μας ἡ συμπόνοια!

Συμπόνοια γιὰ τὸν ἄρρωστο, γιὰ τὸ ὀρφανό, γιὰ τὸν δυστυχισμένο. Ἀνοικτόκαρδο καὶ ἀνυστερόβουλο ἀγκάλιασμα τοῦ πονεμένου, νὰ ὁ καρπὸς τῆς συμπόνοιας. Φάρμακο, θαλπωρὴ, καλωσύνη, θεραπεία, τὰ δῶρα τῆς συμπόνοιας.

Συμπόνοια γιὰ τὸν ἁμαρτωλό! Ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν εἶναι καὶ πεπορωμένοι. Μὲ λίγη συμπόνοια ξαναβρίσκουν τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς! Μὴ κρίνῃς τὴν πέτρα τῆς καταδίκης! προσπάθησε νὰ μαλλὰξῃς τὴν ἁμαρτωλὴ καρδιά μὲ τὴν συμπόνοια, καὶ νᾶσαι βέβαιος, ὅτι κέρδισες μιὰ ψυχὴ. Ἡ

Συμπόνοια τράβηξε τὸν Ληστή, ἅψ' τὸν Σταυρὸ στὸν Παράδεισο. Ἡ Συμπόνοια ξαναχάρισε τὴν καλωσύνην στὸ Ζαχααῖο. Ἡ Συμπόνοια ξανάβησε τὸ λουλούδι τῆς ντροπῆς στὴ ψυχὴ μιᾶς πόρνῃς.

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα,

Ἡ ἀντανάκλασις τῆς Θείας Ἀγάπης στὴν ψυχὴ σου εἶναι ἡ Συμπόνοια. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ συμπόνοια θὰ συγκλονίσῃ τὴν καρδιά σου καὶ θὰ σὲ ὀδηγῇ στὴν ἀνακούφιση τοῦ πονεμένου, θὰ εἶσαι τὸ χαριτωμένο παιδί τοῦ Αὐτρωτοῦ, ποὺ ἐξήντησε τὴν ζωὴ Του σὲ μιὰ ἀπέραντη Συμπόνοια.

Ἀλλὰ καὶ ἡ συμπόνοια, εἶναι κάτι ποὺ θὰ τὸ ζητήσῃς, σὺν θαλπωρῇ, ὅταν κάποιος πόνος θὰ σ' ἔχει πληγώσει. Τότε ὅμως θάχῃς τὸ δικαίωμα νὰ νοσταλγήσῃς τὴν ἀνακούφιση τῆς συμπόνοιας, ὅταν σὺ προηγουμένως ἔχῃς σκορπίσει τὸ αἶσθημα αὐτὸ γύρω σου!

Ὡ! Γλυκύτατε Σωτῆρ, Σὺ ὅστις, πάντοτε ἐσπλαχνίσθης, σκόρπισε τὴν Ἀγία Σου Συμπόνοια καὶ στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ὁμορφύνῃ ἡ τόσο σκληρὴ ἀπὸ ἀδιαφορίαν ζωὴ τους!

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἡ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ

Ῥ' πὸ Ἀρχ. Χρυσόστομου Νασλέρη

Τὸ πραξικόπημα τοῦ ἀποθανόντος Ἐπισκόπου Βρεσθαίνης Ματθαίου, καθ' ὃ ὑπ' αὐτοῦ καὶ μόνου ἐψηφίσθησαν καὶ ἐχειροτονήθησαν τρεῖς ἐπίσκοποι ἀπετέλεσεν ἀφορισμὸν μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ σάλου, καὶ ἐδημιούργησε θέμα πολλῶν συζητήσεων, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ἡ πράξις τοῦ Ματθαίου αὕτη ὑπῆρξε κανονικὴ, καὶ ἂν οὐχὶ καθ' ὅλα, πῶς ἦδη καὶ τίνι κανονικῷ τρόπῳ καὶ μέτρῳ θὰ τακτοποιηθῶσιν ἐκ τῶν ὑστέρων πρόσωπα καὶ πράγματα ἀναμιχθέντα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἔστω καὶ κατ' ἄκραν ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν καὶ ἐκτελείαν, βάσει τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοιαύτας περιπτώσεις κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἐπειδὴ δὲ παρὰ πολλῶν ἠρωτήθη καὶ ἡ ταπεινὴ ἡμῶν γνώμη, ἀφ' ἑνὸς κατὰ πόσον δικαιούται εἰς μόνον Ἐπίσκοπον νὰ ψηφίσῃ καὶ χειροτονῇ Ἐπίσκοπον, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἂν τοῦτο κανονικῶς ἀπαγορεύεται, πῶς δέον νὰ οἰκονομηθῶσιν ἤδη αἱ ἀντικανονικῶς γενομένηαι χειροτονίαι τοῦ Ματθαίου, ἄνευ ψήφου καὶ ἐκλογῆς κανονικῆς ἀποτολμήσαντος ταύτας, ἐκφέροντες τὴν γνώμην ἡμῶν ἀπὸ τῶν σιγῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου.

Ὡς γνωστόν, τὰ τρία τέταρτα σχεδὸν τῶν Ἱερῶν Κανόνων διέπουναι τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Ἐπισκόπου, καθ' ὅσον ὁ Ἐπίσκοπος ἀπ' ἀρχῆς ἐκκηρύχθη ἄρχων καὶ κυβερνήτης παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ συγκροτήματος, (ubi Episcopus, ibi Ecclesia), διαχειριζόμενος ἀπολύτως ἀπάσας τὰς πνευματικὰς καὶ υλικὰς τῆς ἐπαρχίας του ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὑψηλὸς βαθμὸς τοῦ Ἐπισκόπου ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν ἐπίζηλος, καὶ πολλοὶ ἐπεχειροῦν ν' ἀνέλθωσιν εἰς αὐτὸν στεροῦμενοι τῶν καταλλήλων λόγῳ ἡθους καὶ μορφώσεως προσόντων, κενοδοξίας καὶ ἰδιοτελείας πάθει ἐλευνόμενοι, ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν κατὰ καιροὺς συνελθουσῶν Οἰκουμένων καὶ Τοπικῶν Συνόδων Κανόνες καὶ Διαταγαί, ἐπικυρικῶς δὲ ὑπὸ τῶν εὐσεβεστάτων Βασιλέων καὶ διάφοροι πολιτικοὶ νόμοι, ὥστε τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου νὰ μὴ ἐκπορθῇται εὐκόλως ὑπὸ τῶν τυχοδιωκτῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ν' ἀναβιβάζωνται οἱ ὡς ἄξιοι κατὰ πάντα, ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ Κλήρου καὶ λαοῦ ἐκλεγόμενοι.

Ἡ σημεῖοι τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐπισκόπων διὰ τοῦ χρόνου κατηργήθη, τῆς ἐκλογῆς ἀπὸ πολλοῦ μέχρι σήμερον ἀσκημένης κατ' ἀποκλειστικὸν δικαίωμα μόνον ὑπὸ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Βασιλέως ὡς ἐκπροσώπου τοῦ λαοῦ.

Τὰ ἡθικὰ προσόντα, εἶνα δέον νὰ περικοσμήσιν τὸν Ἐπίσκοπον, (Α'. Τιμόθ. γ' 1—13, Τίτον Α' 1—9 καὶ Α' Πέτρου Ε' 1—5), ἀποτελοῦσι θέμα ἐκφεύγον τοῦ σκοποῦ μας. Τὸ θέμα ὅπερ μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ περὶ οὗ ἐζητήθη ἡ γνώμη μας, εἶναι ἡ κανονικὴ ἐκλογὴ καὶ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ χειροτονία Ἐπισκόπου μολο-

νοῦ δὲν ἀνάγεται εἰς τοὺς δογματικούς, ἀλλ' εἰς τοὺς διοικητικούς Κανόνες, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου οὐχ ἥτιον ἐπισπᾷ εἰς περίπτωσιν παραβάσεως τῶν κεκανονισμένων καὶ αὐτὴν τὴν καθαίρειν, τὴν ἐσχάτην τῶν πνευματικῶν ποινῶν, καὶ διὰ τὸν χειροτονοῦντα καὶ διὰ τὸν χειροτονούμενον.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, Α' τῆς Α' Οἰκουμ., Γ' τῆς Ζ' Οἰκουμ. ΙΓ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ, καὶ ΙΘ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀπαιτοῦσιν διὰ τὴν ἀνάδειξιν Ἐπισκόπου τὴν ψήφον καὶ τὴν σύμπραξιν ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐπαρχίας, τὴν χειροτονίαν δὲ αὐτοῦ τοῦλάχιστον ὑπὸ τριῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ ἱεροτελεστία τῆς χειροτονίας εἶναι δύο πράξεις διακεκριμέναι ἀπ' ἀλλήλων, οἱ ὡς ἄνω Ἱεροὶ Κανόνες ὀρίζουσιν ὅπως εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης ἐλλείψει ἐπισκόπων, ἡ διωγμοῦ, οὐ μόνον ἡ χειροτονία ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκλογὴ γίνεται ὑπὸ τριῶν.

Εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ὁ Α' Ἀποστολικὸς παρουσιάζεται συγκαταβατικὸς, διακελεύων ταῦτα:

«Ἐπίσκοπος χειροτονεῖσθω ὑπὸ Ἐπισκόπων δύο ἢ τριῶν». Εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς ἡ συγκατάβασις παρουσιάζεται μεγαλυτέρα. Κατ' αὐτὰς (Βιβλ. Η' κεφ. Κ. Ζ.).

«Ἐπίσκοπος ὑπὸ τριῶν ἢ δύο Ἐπισκόπων χειροτονεῖσθω ἐὰν δὲ τις ὑπὸ ἑνὸς χειροτονηθῇ ἐπίσκοπον καθαίρεισθω καὶ αὐτὸς καὶ ὁ χειροτονήσας αὐτόν. Ἐὰν δὲ ἀνάγκη καταλάβῃ ὑπὸ ἑνὸς χειροτονηθῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλείονας παραγενέσθαι, διωγμοῦ ὄντος ἢ ἄλλης τοιαύτης ἀνάγκης, ψήφισμα κομίζεσθω τῆς ἐπιτροπῆς πλειόνων Ἐπισκόπων».

Ἄρα συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ὁ Ἐπίσκοπος ψηφίζεται καὶ χειροτονεῖται ὑπὸ πλειόνων τοῦ ἑνὸς Ἐπισκόπου. Ἐγκύρως μὲν καὶ ὑπὸ δύο ἐγκυρώτερον ὅμως τριῶν. Ἄξιον σημειώσεως ἐν τούτοις εἶναι ἡ συγκατάβασις τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, καθ' ἣν ἐξ ἀνάγκης καὶ εἰς Ἐπίσκοπος χειροτονεῖ Ἐπίσκοπον, ὑπὸ τὸν ὅσον ὅπως ὁ χειροτονούμενος κομίσῃ ψήφισμα «ἐπιτροπῆς πλειόνων Ἐπισκόπων». Προφανῶς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ χειροτονῶν εἰς Ἐπίσκοπος ἐκτελεῖ ἀπλῶς τὴν ἱεροτελεστείαν τοῦ Μυστηρίου, κατὰ παραγγελίαν, κατ' ἐντολὴν καὶ κατ' ἐπιτροπὴν τῶν ψηφισάντων Ἐπισκόπων. «Τὴν γὰρ ψήφον ἐκείνων χειροτονίαν νόησον» (Βαλσαμών).

Γεννᾶται ἤδη κατόπιν τούτων τὸ ἐρώτημα, Διατί ἄρ' ἔτι, ἐφ' ὅσον ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἀνώτερος φορεὺς τῆς Θείας χάριτος ἐν τῇ τελέσει πάντων τῶν Μυστηρίων, δαπνῇ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐμποδίζεται μόνος νὰ ἀναδεικνύῃ ἐπίσκοπον; Τινὲς τῶν Κανονολόγων (Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐν τῷ Πηδαλίῳ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ζάρας Νικόδημος Μίλας) ἐξηγουσὶ λέγοντες τρεῖς ἢ τοὐλάχιστον δύο Ἐπίσκοποι ἀπαιτοῦνται πρὸς χειροτονίαν Ἐπισκόπου, διότι πάντες οἱ Ἐπίσκοποι εἰσιν ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὅτι ἐνὸς μόνου Ἐπισκόπου ὁ βαθμὸς εἶναι ἀνεπαρ-

κῆς πρὸς μετάδοσιν τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὁμᾶς ὁμῶς Ἐπισκόπων ἀναπληροῖ τὰ ἐλλείποντα τοῦ ἐνὸς «τὸ ἔλαττον γὰρ ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται» («Εβραίου Ζ', 7)

Ἡ Ἐκκλησία βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον κάμνει τὰς ἐκλογὰς καὶ τὰς χειροτονίας τῶν Ἐπισκόπων, ἄλλοτε ὑπὸ τριῶν καὶ ἄλλοτε ἐξ ἀνάγκης ὑπὸ δύο ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων ἐκλεγομένων καὶ χειροτονουμένων. Ἐπειδὴ ὁμῶς τὰ ἐσωτερικὰ σκάνδαλα καὶ αἱ ἔριδες δὲν ἔπαυσαν νὰ ταράττουν αὐτὴν κατὰ καιροὺς ἐσωτερικῶς, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἀναφέρει περιστατικά, καθ' ἃ ἄνθρωποι ταραξίαι καὶ ἀνυπότακτοι, αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ, καθηρημένοι καὶ ἀναθέματι ὑποβεβλημένοι, μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἀπετόλμησαν καὶ χειροτονίας ψευδεπισκόπων ὑπὸ ἐνὸς ἐπισκόπου.

Ὁ Παυλῖνος διεκδικῶν τὸν Θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, ὃν κατεῖχεν ὁ ἅγιος Μελέτιος, καὶ μὴ κατορθώσας νὰ καταλάβῃ αὐτὸν οὔτε ζῶντος, οὔτε ἀποθανόντος τοῦ Μιλετίου, ἐκ πείσματος πρὸς συνέχισιν τῶν σκανδάλων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ; Ἀντιοχείας κινούμενος, ὄλλγον πρὸ τοῦ θανάτου του μόνος του ἐξέλεξε καὶ ἐχειροτόνησε διάδοχόν του τὸν Εὐάγγριον. Ὁ ἱερός Θεοδόρητος ἀφηγούμενος τὸ πραξικόπημα ἰδοὺ τί γράφει χαρακτηριστικώτατα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν του (Βιβλ. Β', κεφ. ΚΓ').

«Μόνος γὰρ (τὸν Εὐάγγριον) Παυλῖνος προὔβαλετο, πολλοὺς Κανόνας κατὰ ταῦτόν παραβάς. Οὔτε γὰρ ἄνθ' ἑαυτοῦ τῷ τελευτῶντι χειροτονεῖν ἐπιτρέπουσι, καὶ πάντως συγκαλεῖσθαι τῆς Ἐπαρχίας τοὺς Ἐπισκόπους κελεύουσι, καὶ αὐ πάλιν, δίχα τριῶν Ἐπισκόπων χειροτονίαν ἀπαγορεύουσι γίνεσθαι».

Οἱ Βυζαντινοὶ Χρονογράφοι Θεοφάνης (Migne 121 σελ. 673) καὶ Κεδρηνός (Migne 108, σελ. 312) ἀναφέρουσι παρόμοιον πραξικόπημα ὑπὸ τῶν Μονοφυσιτῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον. Οὗτοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁμόφρονός των Τιμοθέου Αἰλουρίου, δι' ἐνὸς μόνον Ἐπισκόπου, καὶ τούτου καθηγημένου, προσέβησαν εἰς τὴν χειροτονίαν, Πέτρου Μογγου ὡς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ἐπίσης δύο τοιαύτας ἀντικανονικὰς χειροτονίας ἀπετόλμησεν ὁ Ἐπίσκοπος Τυάνων Ἰάκωβος, μόνος του χειροτονήσας τὸν Σασίμων Κλήμεντα καὶ τὸν Βαλβίσσης Λεόντιον. Ἀμφοτέρους ὁμῶς τούτους καθήρεσε Σύνοδος δώδεκα Μητροπολιτῶν τῇ 20 Αὐγούστου 1143 ἡμέρᾳ Παρασκευῇ ἐν τῷ Θωμαΐτῃ τρικλίνῳ συνελθοῦσα, τοῦ χειροτονησαντος αὐτοὺς Ἐπισκόπου Τυάνων τέως ἀποθανόντος. (Βλέπε Πατριαρχικοὺς Πίνακας Μ. Γεδεῶν σελ. 352).

Ἐχομεν ὁμῶς καὶ σύγχρονον τοιοῦτον πραξικόπημα. Τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν τοῦ Ἀλβανοῦ Φάν Νόλι (Θεοφάνους Νόλη) γενομένην ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ μόνου τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου Ἀλάσκας Ἀλεξάνδρου. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν χειροτονίαν ταύτην. Ἐπειδὴ δὲ πολιτικὴ σκοπιμότης ἐπέβρισε τὴν τακτολογίαν τῇ ὑποθέσει ταύτης, διότι ὁ Φάν Νόλι ἐλθὼν εἰς Ἀλβανίαν τὰ πάντα ἐμχανάτο ὅπως, ἀναγνωρισθῇ ἡ χειροτονία του, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἠναγκάσθη νὰ στείλῃ εἰς Ἀλβανίαν δύο Ἐπισκόπους, τὸν Μελοπόλεως Ἱερόθεον (ὅστις σήμερον ἐφησυχάζει ἐν Ἀγ. Ὄρει), καὶ τὸν Συν-

νάδων Χριστοφόρον, μὲ τὴν ἐντολὴν ὅπως ἀναχειροτονήσωσι τοῦτον. Πράγματι οἱ δύο οὗτοι Ἐπίσκοποι, ἐντολῇ Συνοδικῇ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, ἀνεχειροτόνησαν Ἐπίσκοπον τὸν Φάν Νόλι ἐν Κορυτσᾷ καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. (Βλέπε Μεγ. Ἐγκυκλοπαιδείαν Τόμ. ΚΓ', σελ. 819),

Πλὴν τούτων ἴσως νὰ ἔγιναν κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν διαφόρων ταραξιδίων καὶ ἄλλαι παρόμοιαι ἀντικανονικαὶ χειρονίαι Ἐπισκόπων, τὰς ὁποίας ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψει, πλὴν ὁμῶς εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ταύτας κατέκρινε, ὑποβαλοῦσα εἰς καθάρσεις πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε ἀναμιχθέντας εἰς αὐτάς (1).

Εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά τοιαῦτα γεγονότα δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ν' ἀναφέρωμεν καὶ μίαν χειροτονίαν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Συνέσιος Ἐπίσκοπος Πτολεμαῖδος εἰς τὴν 57 Ἐπιστολὴν του (Βλέπε Migne 66, σελ. 1415—1417). «Ἐνεκα μεγάλης Ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης καὶ ἐλείπει ἄλλων Ἐπισκόπων, ὁ Ἐπίσκοπος Κυρήνης Φίλων ἐχειροτόνησε μόνος του Ἐπίσκοπον Παλαβίσσης καὶ Ὑδρακος νέον τινὰ ἐνάρετον Σιδηρίον δνόματι».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Μ' Ἀθανασίου, κατ' οἰκονομίαν ἀνεγνώρισε τὴν χειροτονίαν ταύτην, αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην παρουσίας Ἐπισκόπου εἰς τὴν ἐπαρχίαν Παλαβίσσης, τὸ ἀπαρουσίαστον τῶν περιστάσεων, τὴν ἔλλειψιν ἐπισκόπων κατὰ τὰ ἐρημικὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς, ἀπιδούσα προσέτι καὶ εἰς τὴν ἡθικὴν ἀξίαν τοῦ οὕτω χειροτονηθέντος. Τοῦτον μετὰ τινα καιρὸν εὐδοκίμως ἐργαζόμενον καλῶς ἐκτιμήσας ὁ Μ' Ἀθανάσιος προήγαγε καὶ εἰς Μητροπολίτην Πτολεμαῖδος.

Κατόπιν τούτων τῶν ὡς ἀνω ἐκτεθέντων φρονούμεν, ὅτι ἡ πράξις τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου νὰ χειροτονήσῃ Ἐπισκόπους μόνος του, καὶ ἀνευ ψήφου ἐτέρων ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων, δέον νὰ θεωρηθῇ ἀντικανονικὴ, ἀνευ οὐδενὸς ἐλαφρυντικοῦ. Καθ' ὅσον ἐντὸς τῆς ἑδρας του ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι καὶ τὸ ἀπαρουσίαστον τῶν προσώπων δὲν ὑπῆρχε, κίνητρα δὲ ἀγνὰ καὶ διαθείσεις ἀγαθαὶ πρὸς θεράλειαν ἀναγκῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπαιγούσης φύσεως δὲν προέκυπτον, τουναντίον μάλιστα, πνεῦμα ἀπονοίας φιλαρχίας, ἀποστασίας καὶ ἰδιοτελείας διέκρινεν ὅλους τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐνεργ.

(1) Οἱ τῆς Μονῆς Κερατέας εἰς Ἐγκύκλιον 1—11—48 μετὰ τῶν ἄλλων ψευδολογημάτων παρεποίησαν καὶ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν τῆς χειροτονίας 4 ἐπισκόπων ὑπὸ τοῦ Ζαργάτας Γαβριήλ, ὅτι δηθεν οὗτος μόνος ἐχειροτόνησεν αὐτοὺς, καὶ αἱ χειροτονίαι ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱερᾶς Συνόδου. Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον, διότι ἡ ἀλήθειαν εἶναι ὅτι ὁ Ζαργάτας, τῇ συμπράξει ἐτέρων δύο Ἐπισκόπων τῆς Μονῆς, ὑπερηθίσας τὰ ὅρια τῆς Ἐπαρχίας του καὶ ἀνευ ἀδείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐχειροτόνησε τῷ 1825 τὸν Ματῆν Ἰωσήφ, καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Πλάτης Ἀνθίμον καὶ τὸν Μηλέας Ἰωαννῖνον. Κατὰ δὲ τὸ 1835 ὁμοιοτρόπως, μετ' ἄλλων δύο Ἐπισκόπων, τὸν Ἀνδρουβίστης Προκόπιον. Διὰ τὰς ὑπερβασίας του δὲ αὐτὰς αὐτὸς μὲν καθηρέθη, οἱ ὑπ' αὐτοῦ ὁμῶς χειροτονηθέντες πρὸ καιρὸν εἰς ἀγρίαν τιμασθέντες, κατόπιν ἀνεγνωρίσθησαν, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τριῶν Ἐπισκόπων ἐχειροτονήθησαν. (Βλέπε τὰ Σωζόμενα Κων. Οἰκονόμου ἐξ Οἰκονόμων Τόμ. Β' σελ. 18) καὶ Νομοκανονικὰς Ἐνασχολήσεις Δ. Πετραζάκου σελ. 101.

γείας καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν συναγαγόντων του. Συνεπῶς ἡ ἡμετέρα ταπεινὴ γνώμη εἶναι ὅπως οἱ ὑπὸ Ματθαίου χειροτονηθέντες κατ' οὐδένα τρόπον γίνωσι δεκτοὶ ὡς Ἐπίσκοποι, αἱ δὲ πράξεις των ἐπίσης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς ἔγκυροι, διότι περὶ αὐτῶν καὶ τῶν πράξεων των ἀρμοδίᾳ νὰ κρίνῃ εἶναι ἡ αὐθεντία μιᾶς Τοπικῆς Μεγάλης Συνόδου (ἂν μὴ Οἰκουμενικῆς). Ἡμεῖς μὴ ἔχοντες τὴν ἀπαιτούμενην Ἐκκλησιαστικὴν συγκρότησιν, δὲν δικαιούμεθα, ἓνα μόνον σήμερον Ἐπίσκοπον ἔχοντες νὰ προβάωμεν εἰς ἀναγνώρισιν ἀξιωματῶν καὶ πράξεων ἀντικανονικῶν, ἀντιποιοῦμενοι Συνόδου, μόνης δικαιουμένης ὡς Αὐθεντίας Ἐκκλησιαστικῆς νὰ κρίνῃ καὶ νὰ διακρίνῃ τοιαῦτα σοβαρὰς φύσεως ἐκκλησιαστικά παραπτώματα. Τοῦτο ἄλλως τε ἐπιβάλλει καὶ τὸ γόητρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παρατάξεως, καυχώμενης ὅτι τηρεῖ τὴν ἀριβειαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων. Θὰ ἀποτελῇ δὲ παρωδία καταγέλαστον ἐὰν ἀφ' ἐνὸς κοπτόμεθα διὰ τὰς 13 ἡμέρας τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου περιφρονούμεν θεμελιώδεις Κανόνας Ἐκκλησιαστικούς, ἀφορῶντες αὐτὴν τὴν Κανονικότητα τῆς Ἀποστολικῆς ἡμῶν διαδοχῆς. Οἱ τυχοδιωκτικοὶ πρὸς ἀρπαγὴν Ἐκκλησιαστικῶν βαθμῶν δέον νὰ πατάσσωνται παραδειγματικῶς, διότι ὄντως καὶ ἐκ πείρας ἀπεδείχθη ὅτι, «ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλ' ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτῃς ἐστὶ καὶ ληστὴς» (Ἰωάν. Ι' 1—2). Ἄλλως τε δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ νεοημερολογητικὴ Ἐκκλησία, ἂν ἀναγνωρισθῶσι παρ' ἡμῶν ὡς Ἐπίσκοποι οἱ ἀντικανονικῶς ὑπὸ τοῦ Ματθαίου χειροτονηθέντες, θὰ εὗρῃ κανονικὸν ἔρεισμα, διὰ νὰ δικαιολογῇ πλήρως τὴν ἀναχειροτονίαν τῶν Κληρικῶν μας, τῶν λιποτακτούντων πρὸς αὐτήν. Οὐδεὶς διατείνεται ὅτι οἱ εἰς μετάνοιαν ἐρχόμενοι πρέπει νὰ διώκωνται. Ἄλλ' ἂν πράγματι ὑπάρχῃ εἰλικρινὴς μετάνοια, αὕτη ποτὲ δὲν προβάλλει ὅρους καὶ δὲν ἐγείρει ἀξιώσεις. Ἐὰν ἐπίσης ὑπάρχῃ περιθώριον ἐπειθείας καὶ οἰκονομίας, ὥς ἐξαντληθῇ ὁλόκληρον, ἀλλ' ὥς μὴ λησμονῶμεν τὸ τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου «Οἰκονομητέον ἔνθα μὴ παρανομητέον».

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ;

Ἄρθρον σοφὸν καὶ περισπούδαστον εἶδεν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἀπὸ τὰς στήλας τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Καθημερινή» (22-10-53), ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησία». Εἰς αὐτὸ μεταξὺ ἄλλων ὁ εὐσεβὴς ἀρθρογράφος παραπονεῖται, διότι τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον τόσα ὀφείλει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν τὴν βοηθεῖ, ὥστε, νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς διαφορὰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ ἀντεθνικὰς αἰρέσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν τῶν χιλιастῶν. Διαβεβαοῦμεν τὸν συντάκτην, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἠθέλησε νὰ διώξῃ τοὺς χιλιαστὰς! Καὶ τοῦτο διότι ἡ Σελτὴ Ἱεραρχία ἐθεώρησε ὡς ἐχθροὺς πλέον ἐπικινδύνους καὶ αὐτῶν τῶν χιλιαστῶν τοὺς παλαιοημερολογίτας!

Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ αὐτὸν ἐπιστρέφουσι ὅλην τὴν δύναμιν τῶν σωμάτων ἀσφαλείας, ἐκινητοποίησε ὅλον τὸν Διοικητικὸν μηχανισμόν τοῦ Κράτους

διὰ τὴν ἐκδοσὶν ἐγκυκλίων καὶ οδηγιῶν, ἔθεσε εἰς καρποφόρον λειτουργίαν τὴν Δικαστικὴν ἐξουσίαν, καθιέρωσε τὴν ἐξορίαν καὶ τὸν σωματικὸν περιορισμόν, διέθεσε χρήματα δι' ἐξαγορὰν συνειδήσεων ἢ δι' ἀμοιβὰς μελῶν ἐπιτροπῶν, ἐλειτουργῆσε, ἐλέω Παπανδρέου, τὰς ἐπιτροπὰς ἐλέγχου καὶ διώξεως τοῦ Παλαιοημερολογητισμοῦ. Καὶ τί δὲν ἔκανε ἡ «Ἐκκλησία»! Ποῦ λοιπὸν ἡ ἀδυναμία της; Ἐδέσμευσε ὡς ἄλλον Προμηθεά «εἰς τὴν Μοῖνῃν τοῦ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης 88οῦτιν γέροντα Ἱεράρχην, τὸν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, τὸν ὁποῖον ἀπεδέσμευσε ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ σκοπιμότης τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως» ἔρριψε εἰς τὸν λάκκον ὡς ἐκτελεσθέντα καιοῦργον, Ἱεράρχην τῆς περιοχῆς τοῦ ἀειμνήστου Βαριοπούλου. Ἠχμαλώτισε ἀφ' οὗ προηγουμένως κατεθορύβησε δι' ἀπειλῶν καὶ δι' ἐμβιασμῶν, δύο Ἱεράρχας. Ἔσυρε βιαίως καὶ ἐξύρισε εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν μελάρων της, σεβαστοὺς ἀσπρομάλληδες ἱερεῖς.

Τὸ ἓν ἑκατοστὸν τῆς δραστηριότητος της ἐναντίον τῶν παλαιοημερολογιτῶν νὰ διέθετε διὰ τῆς ἀντιμετώπισιν τῶν ἄλλων αἰρέσεων, θὰ εἶχον ἐξαλειφθῇ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἄν καὶ δὲν συμφωνοῦμεν ποτὲ μὲ τὴν βίαν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ πειθῶ, ὑπομνησχομεν εἰς τὸν συντάκτην, ὅτι κατόπιν τοῦ 56 ἁρθρου τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ὁ ἐπίσκοπος δύναται νὰ κινητοποιήσῃ τὴν κρατικὴν μηχανὴν ὡς παντοδύναμος ἐξουσία.

Εἶναι λοιπὸν ἡ «ἐκκλησία» παντοδύναμος καὶ πανίσχυρος ἐξουσία! Μὲ τὴν τραγικὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ δύναμις αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας, ὀφείλεται εἰς τοὺς προστατευτικοὺς μετεωρισμοὺς τῆς κρατικῆς ξιφολόγχης! Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ δύναμις αὐτῆς συνιστᾷ αὐτόχρημα θλιβεράν καὶ οἰκτρὰν ἀδυναμίαν.

Συμφωνοῦμεν μὲ τὸν συντάκτην καὶ τὸν συγκαίρομεν, ὅταν γράφῃ «*ὑπάρχει εἰς ὅλα αὐτὰ μία ἀδυναμία τῆς ἐκκλησίας ποὺ κάμνει νὰ ἀμβλύνεται ὄχι μόνον τὸ θερησκευτικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινωνικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ μας*». Καὶ ἡ ἀδυναμία αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἡθικὴν ἀποσύνθεσιν τῆς «ἐκκλησίας». Μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι ὑπάρχουν κοινωνικαὶ τάξεις ἀβυσσαλέως κεχωρισμέναι. Ὁ κατώτερος κλῆρος, οἱ δουλοπάροικοι καὶ οἱ εἴλωτες τῆς ἀρχαιότητος; καὶ ἀνώτερος κλῆρος, οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἄρχοντες, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν «πενομένην Ἐκκλησίαν» εἶναι Χρυσοφόροι Μίδαι. Τὸ μόνον κοινόν, τὸ μαῦρο ράσο. Τὰ «δικαιώματα» τοῦ ἐπισκόπου δὲν ὑπενθυμίζουν τὸν φόρον ὑποτελείας; Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτό, ποὺ συνιστᾷ τὴν ἡθικὴν ἀποσύνθεσιν τῆς ἐκκλησίας. Ἡ διακομώδης τῶν Κανόνων τῆς ἐκκλησίας. Αὐτοὶ παραδείγματα μόνον πρὸς ἀπόδειξιν.

Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἶναι συγχρόνως καὶ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων! Πάει ὁ κανὼν, ὅστις συνιστᾷ τὴν πληρῶσιν τῆς κενῆς θέσεως, τὸ πολὺ ἐντὸς τριῶν μηνῶν! Ἄλλο παράδειγμα. Κατὰ τὸ 1935 τὸ Συνδικτικὸν Δικαστήριον ὑπὸ πρόεδρον τὸν Ἀθηνῶν Χρυσόστομον ἐκήρυξε «ἄκυρον καὶ μὴ γενομένην τὴν εἰς ἐπισκόπους χειροτονίαν τῶν ἐφρεσιβαλλόντων: Χρυσοφόρου Χατζῆ καὶ Πολυκάρπου Λιώση» (Πρ. Σ.Π. 1988 καὶ 1992) κατὰ δὲ τὸ 1953 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδων ἀναγνωρίζει τὴν ἀρχιερωσύνην αὐτῶν. Πότε λοιπὸν ἐτηρήθησαν οἱ κανόνες; ΠΟΤΕ!! Ἀντὶ τῶν κανόνων τηρεῖται μία σκοπιμότης.

Εἶναι καὶ ἄλλα ἀμύκολλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ συνιστοῦν τὴν ἡθικὴν κατάπτωσιν τῆς ἐκκλησίας. Στοιχεῖα κανονικά ἢ θικά, κοινωνικά. Δὲν τὰ θίγουμεν ὅχι διότι δὲν ἔχομεν ἀποδείξεις, ἀλλὰ διότι λυπούμεθα τὸν χῶρον. Ἐξ' αὐτῆς λοιπὸν πηγάζει ἡ ἀδυναμία. Ἀδυναμία, ἐπιθανάτιος!

Ἐχασε πλέον τὸν ψυχικόν της σύνδεσμον ἡ «Ἐκκλησία», μὲ τὸ ποίμνιόν της.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει «Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». Δὲν ὑπάρχει ἐκκλησία τῶν 8 πρώτων ἡρωϊκῶν αἰώνων. Δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Γρηγορίων. Δὲν ὑπάρχει ἐκκλησία Τουρκοκρατουμένης Ἑλλάδος. Δὲν ὑπάρχει ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα! Ὑπάρχει μόνον «Αὐτοκέφαλος ἐλληνικὴ ἐκκλησία» ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κοσμικὸν πνεῦμα ἐκδηλούμενον μὲ μαῦρο χρῶμα!

Καὶ ἐὰν σήμερα διατηρεῖται ἡ πηγάς εὐσέβεια τοῦ λαοῦ μας, αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὰς ἀστερευτούς πηγὰς τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος ποὺ ὑπάρχουν μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἡ «Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» τὸν μόνον τίτλον τιμῆς, ποὺ δύναται νὰ διεκδικήσῃ εἶναι ὅτι «κάμνει νὰ ἀμβλύνεται ὅχι μόνον τὸ θερησκευτικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινωνικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ μας».

Χρειάζεται ὁμολογουμένως μία σταυροφορία διὰ διὰ νὰ καταστή ἡ «Ἐκκλησία» ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ποτὲ «ἐνας φωτισμένος Ἀρχιεπίσκοπος, μὲ νοῦν πρακτικὸν καὶ θέλησιν ἰσχυράν», διότι καὶ αὐτὸς στροβιλίζεται μέσα εἰς τὸν ἐπικίνδυνον κυκλῶνα τῆς ἐποχῆς μας καὶ τῆς «Ἐκκλησίας».

Θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἡ Συνείδησις τοῦ ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ θεματοφύλακος τῶν πατρικῶν παραδόσεων, ἐπαναστατοῦσα καὶ ἐξεγερμένη.

Καὶ ἤδη ὁ μυκηθμὸς τοῦ ἀφυπνιζομένου λέοντος ἀκούγεται εἰς τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὰ ἄρθρα, εἰς τὰ ἐπίσημα καὶ ἀνεπίσημα «κατηγορῶ» καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀξιολόγους καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἀντιδράσεις, ποὺ δὲν θέλουν νὰ προσέξουν «ὁ Φωτισμένος Ἀρχιεπίσκοπος» καὶ ὁ «ἀξιότατος Ἅγιος Ρωγῶν» καὶ οἱ συνεργάται των διὰ νὰ μὴ ταραχθῇ ὁ Βασιλεὺς ὕπνος των.

Ἔως ποτε ὅμως!

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙᾳ...

Ἡ ἙΛΛΑΣ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙ ΤΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ Ο.Η.Ε.

Πολὺ περίεργον καὶ ὅμως πραγματικόν! Ἡ Ἑλλάς παραβαίνει ἀρχὰς τοῦ Ο.Η.Ε. Λυπούμεθα, διότι ἡ Δημοκρατικώτερα χώρα, τὸ τιμητικώτερον μέλος τοῦ Ο. Η. Ε., δὲν σέβεται τὴν ὑπογραφή της! Μάλιστα.

Δὲν ἔχει ὑπογράψῃ καὶ ἡ Ἑλλάς, Διάταξιν ἀφορῶσαν τὸν σεβασμὸν τῶν θερησκευτικῶν μειονοτήτων; Δὲν ἐχαρακτήρισε καὶ ἡ Ἑλλάς, ὡς πρῶτον γενοκτονίας, πᾶσαν βίαιαν προσπάθειαν ἐξαλείψεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

- 1) Μαρίαν Μαργιπλὴν Σύδνεϊ Αὐστραλία ἐλήφθησαν δρχ. 170.000.
- 2) Παράρτημα Αἰγίνης ἐλήφθ. δρχ. 120.000.
- 3) κ. Θεόδωρον Λαγγῆν Σικάγον U.S.A. ἐλήφθησαν δρχ. 150.000
- 4) κ. Κωνσταντῖνον Λαγγῆν Σικάγον U.S.A. ἐλήφθ. δρχ. 150.000,
- 5) Μοναχὴν Μαρίαν Μακρίδου Ἀσβεστοχωρὶ Θεο(ς)κῆς ἐλήφθησαν δρχ. 30.000.
- 6) Παράρτημα Σαλαμῖνος ἐλήφθ. δρχ. 100.000.
- 7) κ. Ἰωάννην Μυλωνάκη Ἡράκλειον Κρήτης ἐλήφθ. δρχ. 30.000.
- 8) κ. Γρηγόριον Τροχαλάκη Ἡράκλειον Κρήτης ἐλήφθησαν δρχ. 30.000.
- 9) Αἰδ. Ἱερ. Χαράλαμπος Σταματάκη Ἡράκλ. Κρήτης ἐλήφθ. δρχ. 15 000.
- 10) Αἰδ. Ἱερ. Μιχαὴλ Σαββόπουλον Δράμα ἐλήφθ. δρχ. 80 000.
- 11) Παράρτημα Ἀγ. Κωνσταντῖνος Φαρσάλων ἐλήφθησαν δρχ. 140.000.
- 12) κ. Βάτιον Ντοῦρμαν Ἀγ.Κωνστ)τίνος Φαρσάλων ἐλήφθ. δρχ. 100.000.
- 13) Παράρτημα Βαμβακοῦς Φαρσάλων ἐλήφθ. δρχ. 497.000.
- 14) κ. Γεώργ. Παπαδόπουλον Πετράλωνα Χαλκιδικῆς ἐλήφθησαν δρχ. 35.000.
- 15) κ. Κωνσταντῖνον Βάγκαλην Μεταμόρφωσης Χατζί ἐλήφθησαν δρχ. 40.000.
- 16) κ. Μοσχονάν Ραγκούσην Ἀγκερῖᾳ Πάρου ἐλήφθ. δρχ. 80.000.

Ἀπαντας ἀπείρως εὐχαριστοῦμεν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ τῆς ἐφημερίδος μας ὅπως γνωρίζωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως, τυχὼν ἀλλαγὴν διευθύνσεώς των ὡς καὶ πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ μὴ λήψιν τοῦ φύλλου μας.

Θρησκευτικῶν ὁμάδων; Δὲν περιέβαλε μὲ κύρος νόμου τὴν διεθνή αὐτὴν ἀρχήν;

Καὶ ὅμως, ἰδοὺ πὺς τὸν ἐφαρμόζει:

Στερεῖ τοῦ δικαιώματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς χιλιάδας Ἑλλήνων, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον φυλακίζει τοὺς ἱερεῖς των κλείει τοὺς ναοὺς των ἐξορίζει τοὺς ἡγέτας των δικάζει τοὺς διαδοὺς των.

Ταλαπυρεῖ καὶ καταθλίβει μίαν ὁλόκληρον θερησκευτικὴν ὁμάδα, πολυάριθμον, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

Ἴδου ἡ τραγικὴ ἀντίφασις ὑπογραφῶν καὶ γεγονότων. Ἀγανακτοῦμεν διότι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος ἀτιμάζουν τὴν ὑπογραφὴν της!

Καὶ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ διαμαρτυρούμεθα διὰ τὰ τραγικὰ αὐτὰ περίεργα, ποὺ συμβαίνουν στὸν τόπο μας.

Ἐμβόσματα Συνδρομῶν

Ἐμβόσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστεγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πάπ. Πανάρτεον Πετρίδην

Τζώρτζ 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθήναι;

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Αἱ μυροφόροι τοῦ Ἀγῶνος

Παράγοντα σημαντικῶν τοῦ Ἀγῶνος ἀποτελεῖ ἡ ἐργασία τῶν ἐκλεκτῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Ἐργάζονται μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ τελείως ἀφιλοκερδῶς, μὴ δεχόμενοι οὔτε τὰ ὁδοιπορικὰ των κατὰ τὴν εἰσπραξίαν τῶν συνδρομῶν. Ἀνήκει εἰς αὐτὰς ἔπαινος καὶ ἀπόλυτος ἡμισυστήνη. Ἡ παρουσία των εἰς ἐκάστην οἰκίαν παλαιοημερολογίτου προκαλεῖ τιμὴν. Ἡμεῖς παρακολουθοῦντες τὴν σιωπηρὰν καὶ καρποφόρον ἐργασίαν των εὐχόμεθα πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου ἐπ' αὐτὰς καὶ τὰς οἰκογενείας των.

Τὸ Παράρτημα Κορίνθου

Μεταξὺ τῶς Παραρτημάτων, ποὺ ἀμιλλῶνται εἰς ἀγῶνα καὶ εἰς συνδρομὴν πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα εἶναι καὶ τὸ Παράρτημα Κορίνθου. Συγχάρισμα τὴν Διοίκησίν του καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀδελφοὺς τῆς Κορίνθου.

Ἡ συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἡ συγκροτηθεῖσα, ὡς εἰς τὸ προηγουμένον ἀνεφέραμεν, Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀγῶνος ἐργάζεται πυρετωδῶς ὑπὸ τὸν προέδρον κ. Δ. Κυριακόπουλον διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἱ. Ἀγῶνος. Συγκινητικὴ ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἁγίου Προέδρου ἐπίσης ἐπισκέφησαν καὶ τὸν ἀξιότιμον κ. Κλεάνθην Θεοφανόπουλον.

Ἡ περιοδεία τοῦ ὁσιολογιστοῦ Μο. ναχοῦ Μάρκου Χανιώτου

Ὁ ἀκαταπόνητος ἐργάτης τοῦ Ἀγῶνος μας μοναχὸς Μάρκος περιοδεύει τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν μεταφέρον τὴν εὐλογίαν τοῦ ἁγίου Προέδρου καὶ τοὺς ἀδελφικούς χαιρετισμούς τοῦ Κέντρου. Ἀσφαλῶς καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μακεδονίας θὰ εὐχαριστηθοῦν μὲ τὴν ἐπίσκεψίν του καὶ ὁ πατὴρ Μάρκος ἀπὸ τὴν γνωριμίαν τοιούτων ἀδελφῶν.

Συντριπτικαὶ παρανομίαι εὐλογοῦμεναι ὑπὸ τοῦ Κράτους

Παραθέτομεν τὴν κατωτέρω πληροφορίαν, διὰ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ ἐπίσημη προδοσία τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν παραδόσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ συντριπτικὴ ἀδικία ποὺ διενεργεῖται εἰς βάρος μας ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κράτους.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἰς ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ, μαθηταὶ ἐτεροδόξοι ἔχουν ὑπὸ τοῦ ΝΟΜΟΥ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπέρχωνται καὶ τοῦτο, διότι πρέπει νὰ τηρηθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνεξιθρησκείας. Οἱ ἐτεροδόξοι αὐτοὶ μαθηταὶ εἶναι καθολικοὶ καὶ Διαμαρτυρόμενοι! Καὶ ὅμως τοὺς μαθητὰς αὐτοὺς δὲν ἐσκέφθη ΟΥΔΕΙΣ νὰ διαρωτίσῃ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, Οὐδεμία ἐγκύκλιος, οὐδεμία σύστασις πρὸς τὸν σχολὸν αὐτὸν ἐκ μέρους ὑπουργείου ἢ Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

Τὰ παιδιὰ ὅμως τῶν παλαιοημερολογιτῶν διεπομπεύθησαν ἐξυβρισθῆσαν καὶ μάλιστα ἀπεροίφθησαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις. ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΚΑΤΟΠΙΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΟΛΗΓΙΩΝ.

Δὲν συνιστῶμεν παρομοίαν συμπεριφορὰν καὶ εἰς τὰ παιδιὰ τῶν ἐτεροδόξων ἐλλήνων δὲν ἔχομεν ὅμως καὶ τὴν δύναμιν νὰ συγκρατήσωμεν τὴν ἀγανάκτησίν μας ἐκ τῆς Μεσαιωνικῆς συμπεριφορᾶς τῶν Ἀρχῶν ἐναντι τῶν τέκνων τῶν γνησίων καὶ ἐθνικοφρόνων ἐλλήνων.

Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ συνιστᾷ αὐτόχρημα προδοσίαν καὶ παρανομίαν.

Ποιὸς ὅμως συγκινεῖται ἀπὸ αὐτά;

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1954

Ὡς καὶ προηγουμένως ἀνηγγείλαμεν, ἔκτυ ποῦνται οἱ ἡμεροδεῖνται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἀλλὰ μὲ πρωτότυπον Ἐκκλησιαστικὴν ὕλην ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχεῖς κείμενον καὶ μίαν δλόκληρον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Κατήχησιν ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν.

Αἱ ἡμερομηνία κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ νέον ἡμερολόγιον, τὸ Πασχάλιον, τὸ Κυριακοδόμιον, αἱ κινήται καὶ ἀκίνητοι ἑορταί, αἱ φάσεις τῆς σελήνης, ἡ μετατροπὴ τῶν κιλῶν εἰς ὀκάδας καὶ τανάπαλιν, τὰ εἰς θρησκευτικὸν ζήτημα ἀναφερόμενα Γραφικὰ καὶ Πατερικὰ ζητή, καὶ τὰ τόσα ἄλλα χρήσιμα περιεχόμενα ἀφορτῶν τῶν ἡμεροδεικτῶν, παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα ἵνα εἴπωμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι πρῶτην φορὰν παρουσιάζονται τοιοῦτοι ἡμεροδεῖνται, καὶ τοῦτοι ἕνεκα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ προμηθευθῇ ἐξ αὐτῶν ἕκαστος τῶν χριστιανῶν διατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα δυνάμενα ἵνα χρησιμεύσωσι καὶ ὡς αἰώνιον ἡμερολόγιον. Τιμὴ ἡμεροδεικτῶν: Τοῖχου δρχ. 5.000, τσέπης 2.000.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῶν Γ.Ο.Χ.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Αἱ εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ ἱ. Ἀγῶνος συνεχίζονται ἀθρόαι. Οὕτω μεταξὺ ἄλλων ὁ ἀδελφὸς Κ. Τούτουζας ἐκ μέρους τοῦ παραρτήματος Πυρὶ — Θηβῶν διακρινόμενος διὰ τὸ ἀνύστακτον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐνδιαφέρον τοῦ προσεξῶφλησε τὰ παραγγελλθέντα ἡμερολόγια ἀξίας 700.000 καὶ κατέθεσε ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τὸ ποσὸν τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου (1.000.000.)

Τὸ Νόημα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου

Συμμετέχομεν εἰς τὸν ἑορτασμόν τῆς Μεγάλης Ἰστορικῆς ἐπετείου τῆς 28—10—1940. Τὸ βαθύτερον νόημά της, ὅπερ κατενόησε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, εἶναι ἡ ἀκατανίκητος ἀντίστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ πάσης βίας καὶ ὁλοκληρωτισμοῦ. Τὸ βαθύτερον ὅμως νόημα τὸ σέβονται οἱ σημερινοὶ πανηγυρισταὶ τοῦ!

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: Ἀγγελὸς Ἀντωνόπουλος

Τξώρις 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θαμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι